

Čís. 394.

**Nařízení vlády republiky Československé
ze dne 24. června 1920,**

kterým se prodlužuje platnost nařízení o úlevách při placení úroků z knihovních pohledávek, daní a veřejných dávek.

Podle § 1 zákona ze dne 15. dubna 1920, č. 337 Sb. z. a n., se nařizuje:

§ 1.

Nařízení veškerého ministerstva ze dne 9. května 1917, č. 206 ř. z., a ze dne 31. července 1918, č. 289 ř. z., o úlevách při placení úroků z knihovních pohledávek, daní a veřejných dávek, mění se takto:

1. Ve článku I., VI., § 1, a čl. XII., odst. 1., nahrazují se slova „1. července 1920“ datem „1. července 1921“, dále ve článku II., odst. 1., článku V., odst. 1., a článku VI., § 2, odst. 1., a § 4, odst. 1., slova „30. června 1920“ datem „30. června 1921“.

2. Ve článku I., odst. 1., čl. VI., § 1, a čl. XII., odst. 1., nahrazují se slova „sedmi let“ slovy „osmi let“, ve čl. III., odst. 2., slova „6½letého nedoplatku“ slovy „7½letého nedoplatku“ a ve článku VII. slovo „sedminásobný“ slovem „osminásobný“.

§ 2.

Nařízení toto nabývá účinnosti dnem vyhlášení. Provéstí je náleží ministru spravedlnosti a financí.

Tusar v. r.

Dr. Hotowetz v. r.

Dr. Šrobár v. r.

Dr. Engliš v. r.

Staněk v. r.

Johanis v. r.

Dr. Meissner v. r.

Stříbrný v. r.

Dr. Vrbenský v. r.

Sonntág v. r.

Dr. Beneš v. r.

Habrman v. r.

Čís. 395.

**Nařízení vlády republiky Československé
ze dne 24. června 1920,**

kterým se prodlužuje a částečně mění působnost nařízení o zachování služebních poměrů zaměstnanců podléhajících zákonu o obchodních pomocnících ze 16. ledna 1910, č. 20 ř. z., a obchodnímu zákonu, zák. čl. XXXVII z r. 1875.

Dle zákona ze dne 15. dubna 1920, č. 337 Sb. z. a n., se nařizuje:

Článek I.

Působnost nařízení ze dne 9. ledna 1919, č. 14 Sb. z. a n., ze dne 28. února 1919, č. 108 Sb. z. a n.,

a ze dne 17. prosince 1919, č. 675 Sb. z. a n., jakož i nařízení ministerstva s plnou mocí pro správu Slovenska ze dne 13. května 1919, č. 87/1919, uveřejněného v čís. 14. Úradných novin z r. 1919, se prodlužuje do 31. prosince 1920 s následujícími změnami:

Článek II.

Nařízení ze dne 9. ledna 1919, č. 14 Sb. z. a n., a ze dne 13. května 1919, č. 87/1919, se takto mění:

1. V § 1 stanoví se s účinností pro ty zaměstnance, kteří se vrátí po tom, kdy toto nařízení nabude účinnosti, místo doby dvou let doba „jednoho a půl roku“; stejně v § 5 nařízení ze dne 13. května 1919, č. 87/1919.

2. Paragraf 6 zníti bude v odstavci prvním:

„Pokud nebyl kolektivní smlouvou, učiněnou pro ten který druh zaměstnanců, nebo dohodou stran ujednán výhodnější plat, přísluší zaměstnanci, který se vrátí do služby, dřívější plat, jež měl v době nastoupení vojenské služby, takto zvýšený: nastoupil-li vojenskou službu po 1. červenci 1918, o 75%, mezi 1. červencem 1917 a 30. červnem 1918, o 100%, mezi 1. červencem 1916 a 30. červnem 1917, o 150%, mezi 1. červencem 1915 a 30. červnem 1916, o 200%, mezi 1. lednem 1915 a 30. červnem 1915, o 220% a mezi 25. červencem 1914 a 31. prosincem 1914, o 250%. Byl-li plat za trvání války snížen, neběře se zřetel na toto snížení.“

3. Paragraf 9 zní:

„Jde-li o náhradu smlouveného platu za výpovědní lhůtu (§ 5) neb podle § 8, může se poskytnouti zaměstnanci místo smlouvených naturálních platů peněžitá náhrada podle směrnic v § 6 stanovených.“

Článek III.

§ 2, odst. 1., nařízení ze dne 28. února 1919, č. 108 Sb. z. a n., zníti bude:

„Od 1. července 1920 může zaměstnavatel, není-li umluvena delší výpovědní lhůta, dáti výpověď jen ve smyslu §u 20, odst. 1., zákona o obchodních pomocnících, zachovávaje výpovědní lhůtu tam stanovenou.“

Článek IV.

Nařízení nabývá účinnosti dnem 1. července 1920. Je provéstí náleží ministru spravedlnosti.

Tusar v. r.

Dr. Beneš v. r.

Dr. Meissner v. r.

Habrman v. r.

Stříbrný v. r.

Sonntág v. r.

Dr. Vrbenský v. r.

Dr. Hotowetz v. r.

Staněk v. r.

Dr. Šrobár v. r.

Johanis v. r.